

Fővárosi Törvényszék útján

Budapest,
Varsányi Irén u. 40-44.
1027

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK GASZTROKOLLEKTÓRA 45.	
FOLYASZÁMSZÁM KEZELŐIRODA	
Postán / Gyűjtőpostán / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2018 APR 24.
PÉLDÁNY:	 IV.
MELLÉKLET:	 KÖZTŐR
FOLYASZÁMSZÁM UTÓIRATOK	
23 Apr 2/2018	

Alkotmánybíróság részére

NutriFood Hungary Korlátolt
Felelősségű Társaság "felszámolás alatt"

adós

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	
IV/796-0/2018	
Érkezett:	
2018 MÁJ 04.	
Példány:	2
Kezelőiroda:	u
Melléklet:	3 db

Képviseli:

Dr. Szlamka Gergely
egyéni ügyvéd
1015 Budapest, Széna tér 7. III/6.
Adószám: 52563302-1-41

Dr. Szlamka Gergely ügyvéd
(1015 Budapest, Széna tér 7. III/6.)

alkotmányjogi panasz indítványa

Kúria adós csődeljárásban meghozott
Gfv.VII.30.783/2017/5. számú
határozatával szemben.

Beadva 4 példányban

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A NutriFood Hungary Korlátolt Felelősségű Társaság "felszámolás alatt" ([REDACTED]
[REDACTED] továbbiakban Társaság is) indítványozó képviselőjében dr.
Szlamka Gergely ügyvéd (1015 Budapest, Széna tér 7. III/6.) – az Alkotmánybíróságról szóló
2011. évi CLI. törvény (továbbiakban Abtv.) 55.§ (3) bekezdése alapján a Kúria
Gfv.VII.30.783/2017/5. számú ítéletével szemben az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

**Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Gfv.VII.30.783/2017/5. számú
határozatának alaptörvény-ellenességét megállapítani és azt és az Abtv. 43. §-ának
megfelelően megsemmisíteni szíveskedjen, mivel az sérti indítványozó az Alaptörvény
XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljáráshoz való jogát.**

Kérelmem indoklásaként az alábbiakat adom elő:

I. Előzmények

A 2017. március 21-én megindított csődeljárásban a bíróság vagyonfelügyelőként a [REDACTED]
[REDACTED] rendelte ki. Az adós a 2017. március 9-én érkezett csődeljárás lefolytatása
iránti kérelmében – 2017. március 7-i állapotként feltüntetve – felsorolta tulajdonában állókként a
[REDACTED]
[REDACTED] számú ingatlanokat. A biztosított kötelezettségek között –
egyebek mellett – feltüntette az [REDACTED]
[REDACTED].

Az adós 2017. március 27-én postára adott levelével értesítette az [REDACTED] a csődeljárás
megindításáról. Az [REDACTED] nem jelentett be hitelezői igényt az eljárásban.

Az [REDACTED] beavatkozóként történő csődeljárásba lépését, illetve az egyezség jóváhagyása
ellen benyújtott kifogását a bíróság elutasította. A Bank az eljárásban hitelezőként nem lett
nyilvántartásba véve.

Az [REDACTED] 2017. március 24-én vette kézhez adós értesítését a csődeljárás megindításáról.
A [REDACTED] határidőben nem jelentett be igényt az eljárásban, hitelezői igény nyilvántartásba
vételének elutasítása miatti kifogását, illetve a késedelmes benyújtás miatti igazolási kérelmét a
bíróság elutasította. A [REDACTED] hitelezőként nem került nyilvántartásba vételre.

Az eljárás irataiból megállapítható és arra indítványozó az eljárás során több ízben utalást tett,
hogy a vagyonfelügyelővel közösen mindkét pénzügyi intézet közvetlen telefonos megkeresésére
került sor, amelyben a hitelezői igény benyújtására felhívásuk megtörtént. Ezen tény azonban az
eljárás során eljáró valamennyi bíróság elmulasztotta figyelembe venni és indoklásának részévé
tenni.

Az elsőfokú bíróság a csődegyezség jóváhagyását megtagadta, a végzés indokolásában kifejtette, hogy a csődegyezséget jóváhagyó érdemi határozattal szemben alapvető követelmény a végrehajthatóság, ezért a bíróság csak ilyen egyezséget hagyhat jóvá. Álláspontja szerint az egyezség 10.5. pontja az ingatlanok tekintetében részletesen taglalja, milyen jelzálog törlésére, illetve végrehajtási jog törlésére irányuló nyilatkozatot kötelesek kiállítani a hitelezők, s az adós a 10.11 pontban kifejezetten a jogosultak törlésre való kötelezésére terjesztett elő kérelmet. A bíróság álláspontja szerint az egyezség e pontjai nem végrehajthatóak az egyezségre nemmel szavazó és távol maradó, illetve a be nem jelentkezők vonatkozásában.

Indítványozó az elsőfokú döntéssel szemben fellebbezéssel élt, fellebbezésében előadta, hogy csődegyezség 10.5 pontja kizárólag csődegyezség aláíróinak kötelezettségvállalását rögzíti és így az egyezséget nem támogatók számára kötelezettséget nem teremt. Indítványozó kifejtette továbbá, hogy a csődegyezség jóváhagyása nem eredményezi a bejegyzett végrehajtási jog törlését azon hitelezők esetében, akik azt nem vállalták kifejezetten. Kiemelte továbbá, hogy a csődegyezség 10.11 pontjában rögzített törvényszékhez intézett kérelem jellegénél fogva pusztán a felek egyezségével egy okiratba foglalt kérelem, nem része a hitelezőkkel kötött csődegyezségnek. Indítványozó hivatkozott a tartalom alapján történő elbírálás elvére és kifejtette, hogy egy kérelem végrehajthatóságának vizsgálata fogalmilag kizárt. Indítványozó utalt továbbá arra tényre hogy a be nem jelentkezett hitelezőket a vagyonfelügyelővel közösen telefonosan is megkereste igénybejelentésük elősegítése érdekében, azonban ez sikertelennek bizonyult.

Az adós fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Indoklásában az elsőfokú bírósággal azonos álláspontra helyezkedett, fenntartotta, hogy az egyezség keretein kívüli tények feltüntetése folytán az már nem nevezhető egyezségnek. Rögzítette továbbá, hogy álláspontja szerint mivel az adós reorganizációs programjának alapját az adós tulajdonában álló ingatlanok hasznosítása képezi, ezért ahhoz az adós számára szükséges az ingatlanokat érintő terhek törlése így az egyoldalú kérelem 10.11 pontban rögzített kérelem nélkül a csődegyezség végrehajtása nem teljesíthető.

Indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, amiben megismételte, hogy a csődegyezség 10.11. pontja az adós bírósághoz intézett kérelmét tartalmazza. Mivel ez nem része a csődegyezségnek, pusztán azzal azonos okiratban rögzített kérelem, a kérelem elutasítása nem jelentheti egyúttal a csődegyezség elutasítását. Utalt a Cstv.19. § (1) bekezdésére, mely nem korlátozza a csődegyezség tartalmát, valamint a Kúria Gfv.VII.30.351/2013/5. számú végzésében kifejtettek, mely szerint egy okirat mindenfajta jogszabályba ütközés nélkül is tartalmazhat olyan rendelkezést, amely nem része a felek csődegyezségének.

Indítványozó felülvizsgálati kérelmében kifejtette, hogy a reorganizációs program alapját nem az ingatlanok hasznosítása képezi, az ingatlanok hasznosítása nem feltétele a teljesítésnek, a társaság tagja kívánta kölcsönként nyújtani az egyezség teljesítéséhez szükséges forrást. Fentiekben túl az egyezség gazdasági tartalmát a bíróság nem vizsgálhatja, s nem vizsgálható a reorganizációs terv gazdasági tartalma sem, ezért nem csupán valótlán a másodfokú bíróság e körben tett megállapítása, hanem annak vizsgálatára nem is volt lehetőség. Nem törvényszék feladata annak vizsgálata, hogy hitelezők reorganizációs tervet gazdaságilag reálisnak tartják e. Az egyezség bíróság által megállapított végrehajthatatlansága vonatkozásában kifejtette, hogy az egyezség tartalma széleskörű lehet, azonban mivel az adósi kérelem nem része a csődegyezségnek, a kérelem végrehajthatóságának sincs jelentősége az egyezség jóváhagyásának körében. A Vht. 138. § (6) bekezdésének megsértése kizárt, mert az ingatlan tulajdonosának csődeljárása pusztán azt eredményezi, hogy a végrehajtást kérő igényét más eljárási szabályok alapján köteles teljesíteni. A másodfokú bíróság értelmezése a Cstv. 4. §. (1) bekezdésébe és a 11. § (2) bekezdés d) pontjába ütközik, mert az adósi vagyon fogalmába beletartozik a végrehajtási joggal terhelt ingatlan is.

A Kúria támadott határozatában a másodfokú döntést hatályában fenntartotta, megállapította, hogy „A hitelező bankok az adós csődeljárás megindításáról szóló értesítésének időpontjában nem tudták, hogy azok az ingatlanok, amelyekkel szemben az igényüket érvényesíteni kívánják, a csődeljárás hatálya alá került adós tulajdonában állnak, az adós tehát az adott eljárásával meggátolta alanyi joguk csődeljárásban való érvényesíthetőségét.” A Kúria fenti megállapítására tekintettel egyebekben nem vizsgálta a másodfokú határozatot.

II. Az alkotmányjogi panasz befogadhatósága

Az Abtv. 27. § értelmében „Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

Az indítványozó a fent kifejtett kritériumoknak megfelel, hiszen az egyedi ügyben érintett személy, melyet a fent leírtak igazolnak.

Az ügyben a Kúria 2018. január 23. napján kelt Gfv.VII.30.783/2017/5. számú határozata az ügy érdemében döntött és indítványozó részére egyéb jogorvoslati lehetőség nem biztosított.

Az ügyben nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, jogorvoslat a törvényesség érdekében vagy perújítás.

Az indítványozó 2018. február 20. napján vette kézhez az alkotmányjogi panasz indítvány alapján vizsgálendő bírói döntést, így indítványát az Abtv. 30.§-ban rögzített törvényes határidőn belül terjeszti a Tisztelt Alkotmánybíróság elé.

Az indítványozó hozzájárul adatai nyíltan kezeléséhez.

III. Tisztességes eljáráshoz való jog sérelme

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el”.

Indítványozó utal rá, hogy az Alkotmánybíróság korábbi döntései szerint egy eljárás tisztességeségét mindig esetről esetre lehet csak megítélni, a konkrét ügy körülményeinek figyelembe vételével. Az Alkotmánybíróság átfogóan a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában foglalta össze a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jogból fakadó követelményeket.

Ugyan az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján tartózkodik attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]} azonban az „Alaptörvény hatálybalépésével immáron az Alkotmánybíróság feladatai közé tartozik a bírói döntések alaptörvény-ellenességének vizsgálata is, amellyel egyidejűleg jelentkezik a tisztességes eljárás megkövetelte gyakorlati szempontok [...] meghatározásának igénye is” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [29]}.

Az Alkotmánybíróság erre alapítottnan IV/01565/2014 számú határozatában áttekintette az EJEB-nek az adott ügyben felmerült kérdéssel kapcsolatba hozható gyakorlatát:

„Az EJEE 6. cikk (1) bekezdése mindenkinek jogot biztosít arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen, nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően. Az EJEB a bírói döntések tartalmával összefüggésben jellemzően azt hangsúlyozza, hogy valamennyi demokratikus jogállamban elvárható az objektivitás és az átláthatóság, ami egyfelől elejét veszi az önkényes hatósági és bírósági döntéshozatalnak, másrészt erősíti a bírósági döntéshozatalba vetett közbizalmat, és a bírói döntések tekintélyét [Taxquet kontra Belgium (926/05); 2010. november 16.]

„Az EJEB a bíróságok jogértelmezésével összefüggő ügyekben a jogértelmezés állított hibáját kizárólag akkor vizsgálja, hogy ha az a tisztességes eljárás más részjogosítványával {például: nyilvános tárgyaláshoz való jog [Ryabykh kontra Oroszország (52854/99), 2003. július 24.}, vagy a bíróságok kiszámítható, egységes értelmezésen alapuló joggyakorlatának hiányával [Beian kontra Románia (30658/05), 2007. december 6.] összefüggésben eredményezi a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét.”

„Ez utóbbi ügyben kifejtett állásponttal hasonlóságot mutat az Alkotmánybíróságnak az a gyakorlata, miszerint egy szabályozás felülírása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási – tulajdonképpen jogalkotási – tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét. „A jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás.” {3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27]}”

„A fentiekben kifejtetteket összegezve az Alkotmánybíróság jellemzően akkor vizsgálhatja érdemben a bírói jogértelmezés hibájára alapított alkotmányjogi panaszt, ha az eljáró bíróság az előtte folyamatban volt, valamely Alaptörvényben biztosított jog szempontjából releváns ügynek az alaptörvényi érintettségére tekintet nélkül járt el, vagy az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával.”

Indítványozó fentiekhez kapcsolódóan az Alaptörvény 28. cikke szerint „*A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.*”

Indítványozó rögzíti, hogy a Kúria 2018. január 23. napján kelt Gfv.VII.30.783/2017/5. számú határozata a tisztességes eljárás sérelmét valósítja meg, mivel olyan személyek számára biztosított lehetőséget az eljárásban történő részvételre, akik nem minősültek félnek az eljárásban:

Sem az [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] minősült félnek az eljárásban, igénybejelentésük, igazolási kérelmük illetőleg bekapcsolódás iránti kérelmük elutasításra került. Mindezek ellenére az eljáró bíróságok a felek eljárási jogaival ruházták fel a hitelintézeteket, részükre az első és másodfokú határozatokat megküldték, fellebbezési és észrevételezési lehetőséget biztosítottak számukra továbbá az eljáró bíróságok döntésüket részben az előterjesztett észrevételekre alapozták.

Indítványozó rögzíti, hogy a Kúria 2018. január 23. napján kelt Gfv.VII.30.783/2017/5. számú határozata a tisztességes eljárás sérelmét valósítja meg, mivel olyan megállapításra alapozta döntését, amely kapcsán az érintetteket külön nevesített eljárási igényérvényesítési lehetőség illette meg - amellyel nem éltek, vagy nem sikerrel éltek - továbbá amelynek elbírálására érdemi bizonyítást nem folytatott le, továbbá amellyel érintett felek az eljárásnak nem voltak részesei, igényük más eljárásban voltak érvényesíthetőek:

A Kúria döntését arra alapozta, hogy „A hitelező bankok az adós csődeljárás megindításáról szóló értesítésének időpontjában nem tudták, hogy azok az ingatlanok, amelyekkel szemben az igényüket érvényesíteni kívánják, a csődeljárás hatálya alá került adós tulajdonában állnak, az adós tehát az adott eljárásával meggátolta alanyi joguk csődeljárásban való érvényesíthetőségét.”

A Kúria döntésének indoklása során teljes egészében figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy indítványozó a vagyonfelügyelővel közösen kifejezetten felhívta a hitelezőket, hogy igényüket érvényesítsék és részükre teljeskörű tájékoztatást adtak. Indítványozó ezen előadására az indoklás semmilyen mértékben nem tér ki, annak ellenére, hogy ez a körülmény közvetlenül befolyásolta az érintettek tudomásszerzését. Indítványozó álláspontja szerint visszaélésszerű joggyakorlás megállapítására kizárólag érdemi bizonyítás lefolytatását követően nyílt volna lehetőség, ahol az ügy körülményei és a tudomásszerzés időpontja kétségtől megállapítható lett volna.

Kiemelni szükséges, hogy nem okszerű a Kúria megállapítása, hiszen pusztán az, hogy az adott pénzügyi intézetek nem tudtak arról, hogy az ingatlanok az adós tulajdonában állnak visszaélést nem valósít meg. A tudomás hiánya mindössze azt eredményezhette volna, hogy a pénzügyi intézetek igazolási kérelmet terjeszthettek volna elő hitelezői igényük bejelentése tárgyában.

Indítványozó rögzíti, hogy a Cstv. 12.§ (1) bekezdése szerinti kötelezettsége az volt, hogy hitelezőit a csődeljárást elrendelő végzés közzétételétől számított 5 munkanapon belül közvetlenül értesítse az eljárás megindulásáról. Ezen kötelezettségét teljesítette, olyan kötelezettsége azonban nem állt fenn, amely alapján a hitelezőt követelésének nagyságáról és jogalapjáról tájékoztatnia lenne szüksége.

Indítványozó kiemeli továbbá, hogy az egyéb eljárásban részt vevő hitelezőknek azonos tájékoztatás és azonos terhelt tulajdonszerzés mellett nem okozott akadályt az igény bejelentése.

Indítványozó utal rá, hogy a pénzügyi intézetek bármikor tájékozódhattak volna a vagyonfelügyelőnél vagy az adósnál a csődeljárásában való érintettségük tárgyában, azonban erre egyikük részéről sem került sor.

Az érintett pénzügyi intézetek számára lehetőség nyílt a Pp. 106.§ szakasza alapján igazolási kérelemmel elhárítani a hibájukon kívül bekövetkezett mulasztást. Ilyen kérelem előterjesztésére azonban csak egy pénzügyi intézet esetében került sor, amely szintén jogerősen elutasításra került, amelyet a hitelező nem kifogásolt.

Az érintett pénzügyi intézetek számára tehát megfelelő jogintézmény állt rendelkezésre a mulasztás orvoslására a Kúria által megállapított esetben, amennyiben ismereteik hiányában nem lettek volna abban a helyzetben, hogy igényüket bejelentésének elmulasztását orvosolják.

Indítványozó álláspontja szerint tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, amennyiben a bíróság az egyes hitelezői igény bejelentések akadályoztatottságára hivatkozással tagadja meg az egyezség jóváhagyását, mikor az adott hitelező igényének nyilvántartásba vétele érdekében nem teszi meg

az elvárható lépéseket, értesítés ellenére nem tájékozik, igazolási kérelmet nem terjeszt elő illetőleg amennyiben ilyen tárgyú kezdeményezések elutasítására már sor került.

A tisztességes eljáráshoz való jogot sérti továbbá, hogy olyan személyekkel szembeni joggal való visszaélésre alapította a Kúria döntését, amelyek nem voltak felek az eljárásban így érdekeik nem voltak érdemben vizsgálhatóak.

Indítványozó kiemeli, hogy természetesen a pénzintézetek jogsérelmük orvoslására az egyezséget követően kártérítési igényt is érvényesíthettek volna összhangban a Kúria által Gfv. VII.30.171/2013/13. számú határozatban kifejtettekkel.

IV. Képviseli jog indoklása

Indítványozó kiemeli, hogy felszámolási eljárás alatt áll, ugyanakkor eljáró jogi képviselő számára meghatalmazást az indítványozó bejegyzett ügyvezetője adott.

E körben kiemelni szükséges, hogy a Cstv. 34.§ (2) bekezdése alapján „A felszámolás kezdő időpontjától a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet.”

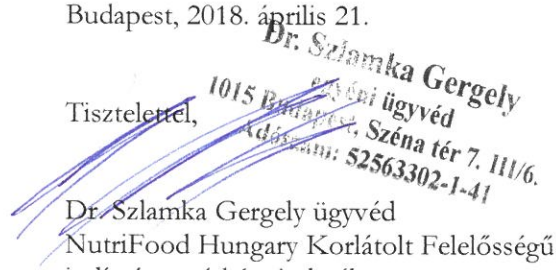
Tekintettel arra, hogy jelen alkotmánybírósági panasz nem az indítványozó vagyonával kapcsolatos nyilatkozat, így e körben nem áll fenn a felszámoló képviseleti jogosultsága.

Kiemelni szükséges továbbá, hogy a fentieknek megfelelően kialakult gyakorlat szerint az adós társaság vezető tisztségviselője a cégnyilvántartásból nem került törlése, amely szintén alátámasztja, hogy képviseli jogosultsága – ugyan korlátozott körben – fennmarad.

Amennyiben kizárólag a felszámoló tehetne jognyilatkozatot úgy az érdekellentétet eredményezne, hiszen a felszámolónak nem áll érdekében azon határozat felülvizsgálata amely a felszámolás elrendelésének és a felszámoló kijelölésének alapjául szolgál.

Fentiekre tekintettel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy eljáró jogi képviselő meghatalmazását elfogadni szíveskedjen.

Budapest, 2018. április 21.

Tisztelettel,
Dr. Szlamka Gergely
1015 Budapest, Széna tér 7. III/6.
Adószám: 52563302-1-41
Ügyvédi képviselő

Dr. Szlamka Gergely ügyvéd

NutriFood Hungary Korlátolt Felelősségű Társaság "felszámolás alatt"
indítványozó képviseletében